



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 219/2023-32

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Annou Lengyelovou, advokátkou, Murgašova 3, Košice, proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní sp. zn. 37Cpr/1/2016 (od 1. júna 2023 v konaní Mestského súdu Košice pod sp. zn. K2-37Cpr/1/2016) takto

### r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Košice II v konaní sp. zn. 37Cpr/1/2016 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.
2. Mestskému súdu Košice **prikazuje**, aby v konaní sp. zn. K2-37Cpr/1/2016 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľke **priznáva** finančné zadostučinenie **3 000 eur**, ktoré jej **je** Mestský súd Košice **povinný** vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Mestský súd Košice **je povinný** sťažovateľke nahradiť trovy konania **442,38 eur** a zaplatiť ich jej právnej zástupkyňi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

### O d ô v o d n e n i e :

#### I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. apríla 2023 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 37Cpr/1/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľka tiež navrhovala, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietáhov. Zároveň žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia 6 500 eur a náhrady trov konania 442,38 eur.

2. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky uznesením č. k. III. ÚS 219/2023-12 z 27. apríla 2023 prijal na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

## **II.**

### **Skutkové východiská**

3. Sťažovateľka doručila 5. augusta 2016 okresnému súdu žalobu, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou z 22. marca 2019 (i), určenia, že pracovný pomer sťažovateľky u žalovaného (zamestnávateľa) trvá, (ii) a tiež zaplata 1 439,99 eur spolu s príslušenstvom ako náhradu mzdy za každý kalendárny mesiac od 1. augusta 2016 do dňa začatia pridelovania práce žalovaným (iii). Okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 37Cpr/1/2016-940 z 23. januára 2020, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6CoPr/5/2020 z 23. septembra 2021 a vec vrátená na ďalšie konanie okresnému súdu (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

## **III.**

### **Argumentácia sťažovateľky**

4. V prípade skutkovej a právnej zložitosti veci sťažovateľka uviedla, že konanie o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou s náhradou mzdy nie je skutkovo ani právne zložitú. Výklad a používanie Zákonníka práce sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, ktorá obsahuje aj metodiku ich postupu, a preto nemožno akceptovať doterajšie trvanie napadnutého konania.

5. Sťažovateľka tiež podotkla, že svojím správaním dĺžku napadnutého konania nijako zásadnejšie neovplyvnila. O odročenie pojednávania požiadala iba dvakrát (praceneschopnosť sťažovateľky a plánovaná dovolenka jej právneho zástupcu). V napadnutom konaní postup sťažovateľky bol a je vždy aktívny, pravidelne sa zúčastňovala nariadených pojednávanií, vždy reagovala riadne a včas na výzvy okresného súdu, plnila uložené procesné povinnosti a okresnému súdu poskytovala potrebnú súčinnosť.

6. K postupu okresného súdu v napadnutom konaní sťažovateľka konštatovala, že do vydania rozhodnutia vo veci samej (23. januára 2020) bolo nariadených 8 pojednávanií, pričom sa uskutočnili len tri pojednávania. V období od augusta 2016 do januára 2020 podľa názoru sťažovateľky bol okresný súd nečinný, resp. jeho činnosť bola neefektívna a ne hospodárna, keďže okrem pojednávanií uskutočnených 13. apríla 2017, 21. januára 2019 a 23. januára 2020 okresný súd prevažne doručoval stranám sporu ich vyjadrenia. Po vrátení spisu z krajského súdu (28. október 2021) okresný súd bol do 12. januára 2023 opätovne nečinný, keďže nevykonával žiaden relevantný úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci samej. V tomto období sa uskutočnilo len jedno

pojednávania (12. januára 2023), pričom pojednávania nariadené na 19. máj 2022, 13. október 2022 a 6. marec 2023 okresný súd odročil na žiadosť žalovanej (ďalší termín pojednávania bol nariadený na 6. apríl 2023).

7. Sťažovateľka poukázala najmä na neodôvodnené opakované odročovanie nariadených pojednávanií zo strany okresného súdu, ktorý v rozpore s § 183 a § 184 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odročil na neurčito pojednávania nariadené na 19. máj 2022 a 6. marec 2023, čo je zo zákona prakticky vylúčené. Zároveň okresný súd neaplikoval ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania (§ 153 CSP), keď po takmer siedmich rokoch trvania napadnutého konania umožnil žalovanej predložiť dôkaz (kedy sa obsadila novoootvorená pozícia), a doplniť tak dokazovanie, pričom na spornosť tejto skutočnosti sťažovateľka už skôr upozorňovala. V rozpore s princípom sudcovskej koncentrácie konania sťažovateľka považuje aj akceptáciu návrhu žalovanej, že od nej nie je možné spravodlivo žiadať, aby sťažovateľku naďalej zamestnávala (i), aby okresný súd sťažovateľke požadovanú náhradu mzdy znížil (ii), návrhu žalovanej na výsluch svedka napriek tomu, že návrh na jeho výsluch okresný súd už predtým zamietol (iii), návrhu žalovanej na výsluch ďalších svedkov bez špecifikácie, k akým skutočnostiam ich žalovaná navrhuje vypočuť (iv). Okresný súd nevyužil procesný inštitút sudcovskej koncentrácie konania, ktorého účelom je zabezpečenie nielen účinnej, ale aj rýchlej ochrany práv sťažovateľky ako slabšej strany sporu, resp. ho použil v prospech žalovanej v rozpore s procesným predpisom.

8. Sťažovateľka tiež argumentovala, že v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) s ohľadom na predmet napadnutého konania (pracovnoprávny spor) ide o vec zaradujúcu sa medzi tzv. privilegované typy konania, ktorá vo všeobecnosti vyžaduje postup okresného súdu s osobitnou starostlivosťou a rýchlosťou.

#### IV.

#### Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

##### IV.1. Vyjadrenie okresného súdu:

9. Na základe výzvy ústavného súdu z 10. mája 2022 predseda okresného súdu v podaní č. k. 1SprV/321/2023 z 23. mája 2023 uviedol, že túto vec možno považovať za skutkovo zložitejšiu vec predovšetkým s prihliadnutím na množstvo predkladaných listinných dôkazov a z toho vyplývajúcou nutnosťou sa s nimi oboznámiť a relevantne tieto vyhodnotiť. Predseda okresného súdu tiež konštatoval, že odročenia pojednávanií nariadených na 6. júl 2017, 11. október 2018 (zo zdravotných dôvodov na strane sudcu) a 29. apríl 2019 (zo zdravotných dôvodov na strane sťažovateľky) sú objektívnymi dôvodmi, a preto podľa jeho názoru by nemalo ísť o zbytočné prieťahy. Obdobie úplnej nečinnosti od 6. júla 2017 do 13. júna 2018 možno považovať za zbytočné prieťahy. Podľa názoru predsedu okresného súdu obdobie, počas ktorého sa súdny spis nachádzal na odvolacom súde (od 20. júla 2020 do 27. októbra 2021), nemôže byť pripísané na ťarchu okresného súdu.

## **IV.2. Replika sťažovateľky:**

10. Sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že sám predseda okresného súdu uznal prieťahy v napadnutom konaní. Nestotožňuje sa s názorom predsedu okresného súdu, že ide o skutkovo zložitejšiu vec s prihliadnutím na množstvo predkladaných listinných dôkazov. Za takmer tri a pol roka (od podania žaloby do vydania prvého rozsudku okresného súdu) sa v tejto veci vykonali iba tri pojednávania. Od vrátenia súdneho spisu krajským súdom do 12. januára 2023 bol okresný súd nečinný. Je zrejmé, že celkovú dĺžku napadnutého konania nespôsobil množstvo predkladaných listinných dôkazov, pričom predseda okresného súdu ním tvrdené „množstvo“ žiadnym spôsobom nešpecifikuje. Predseda okresného súdu neuviedol ani to, v čom mala spočívať obťažnosť oboznamovania sa s dôkazmi a ich vyhodnocovania. Po zrušení rozsudku okresného súdu a vrátení tejto veci okresnému súdu na ďalšie konanie bol viazaný právnym záverom krajského súdu opakovane posúdiť splnenie viacerých nevyhnutných podmienok pre platnosť výpovede podanej podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

11. Sťažovateľka tiež uviedla, že v poradí druhým rozsudkom okresného súdu č. k. 37Cpr/1/2016-1308 zo 6. apríla 2023 bolo určené, že výpoveď z pracovného pomeru zo 22. marca 2016 daná žalovanou sťažovateľke je neplatná (i), bolo priznané sťažovateľke právo voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (ii), konanie o nároku na náhrady mzdy (zaplatenie 1 439,99 eur s príslušenstvom za každý kalendárny mesiac od 1. augusta 2016 po dobu 36 mesiacov) bolo vylúčené na samostatné konanie (iii), bol zamietnutý návrh žalovanej, že od nej nemožno spravodlivo požadovať, aby sťažovateľku naďalej zamestnávala (iv). Rozsudok nie je právoplatný, pretože proti nemu žalovaná podala odvolanie.

## **V.**

### **Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti**

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

13. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04).

14. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd

v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

15. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, predmetom napadnutého konania je určenie, či pracovný pomer trvá, a posúdenie nároku sťažovateľky z jeho neplatného skončenia. Ide teda o existenčnú vec, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu všeobecného súdu. Pracovnoprávne spory predstavujú bežnú agendu všeobecných súdov, ich povaha si však vyžaduje zvýšenú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania. Ústavný súd sa uvádza, že vzhľadom rozsiahlosť spisového materiálu z dôvodu opakovane podávaných vyjadrení strán sporu možno považovať prerokúvanú vec po skutkovej stránke za zložitejšiu. Na túto skutočnosť ústavný súd nemohol neprihliadnuť pri určení výšky finančného zadosťučinenia. Zároveň ústavný súd konštatuje, že ani prípadná právna a skutková zložitosť veci nemôže žiadnym spôsobom ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania, ktoré nie je doposiaľ právoplatne skončené.

16. Správanie strany sporu je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom. Z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by signalizovali nedostatočnú aktivitu či súčinnosť zo strany sťažovateľky. Ústavný súd zároveň pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej využitie možností daných účastníkom konania zákonom (napr. v tejto veci podanie odvolania a dovolania proti uzneseniam okresného súdu a krajského súdu) spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (napr. I. ÚS 31/01). Využitím svojich práv sťažovateľka (podaním odvolania proti prvému rozsudku okresného súdu) teda neprispela svojím správaním k zbytočným priet'ahom v tejto veci. Sťažovateľka si však musela byť vedomá toho, že tým prirodzene dochádza k oddialeniu právoplatného skončenia jej veci. Ústavný súd aj na túto skutočnosť prihliadol pri určení výšky finančného zadosťučinenia sťažovateľke.

17. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní. Ústavný súd zistil, postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom napriek tomu, že plynulému postupu okresného súdu v napadnutom konaní nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04).

18. Ústavný súd opätovne konštatuje, že napadnuté konanie nie je právoplatne rozhodnuté ani po skoro 7 rokoch od podania žaloby, čo z ústavnoprávneho hľadiska vzhľadom na jeho predmet ústavný súd považuje za neakceptovateľné.

19. Okolnosťou, ktorá narušila plynulosť napadnutého konania, bola úplná nečinnosť okresného súdu, a to v období od 6. júla 2017, keď bolo stranám sporu oznámené zrušenie pojednávania nariadeného na 6. júl 2017, do 13. júna 2018, keď bolo nariadené pojednávanie až na 18. október 2018 (približne 11 mesiacov).

20. Ústavný súd poukazuje aj na neefektívnu činnosť okresného súdu z dôvodu nedostatočného vykonania dokazovania, ktorú potvrdzuje zrušujúce uznesenie krajského súdu. Krajský súd uviedol, že okresný súd predčasne konštatoval existenciu dôvodu výpovede – rozhodnutia žalovaného o organizačnej zmene, ktorou sa stala sťažovateľka nadbytočnou. Okresný súd sa dôsledne

nevysporiadal s jednotlivými podmienkami špecifickými vo vzťahu k výpovedi danej podľa § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce. Podľa krajského súdu nebolo spoľahlivo preukázané, že organizačná zmena spôsobila nadbytočnosť sťažovateľky, keď v dôsledku nesprávneho výkladu § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka nevykonal dôkaz listami pracovných miest zamestnancov právneho úseku pred organizačnou zmenou a po nej. Nebolo tiež preukázané, že sťažovateľke aj po organizačnej zmene žalovaná nemohla pridelovať prácu v súlade s jej dovtedajšou pracovnou náplňou. Zároveň okresný súd *„nedostatočne skúmal a vyhodnotil existenciu príčinnej súvislosti medzi rozhodnutím o organizačnej zmene a nadbytočnosťou sťažovateľky, o ktorú ide v prípade, ak zamestnávateľ ďalej nepotrebuje práce vykonávané touto zamestnankyňou, a to buď vôbec alebo v pôvodnom rozsahu. Dôsledne neskúmal, či zamestnávateľ v skutočnosti po organizačnej zmene nepotreboval prácu žalobkyne tak, ako bola vecne vymedzená v jej pracovnej zmluve a pracovnej náplni a uspokojil sa iba s konštatovaním, že žalovaná zmenila organizačné usporiadanie právneho úseku.“*. V dôsledku nesprávneho výkladu § 68 ods. 2 Zákonníka práce okresný súd pochybil, neskúmal splnenie ponukovej povinnosti žalovanej aj vo vzťahu k dvom pracovným miestam na novozriadenom oddelení majetkového práva. Krajský súd uzavrel, že odôvodnenie prvého rozsudku okresného súdu nie je dostatočné, v dôsledku čoho je tento nepreskúmateľný. Okresný súd sa nevyrovnal so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi skutočnosťami jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom. Zároveň okresný súd nepodal správny výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa aplikovaných hmotnoprávnych zákonných ustanovení.

21. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania. Aj neefektívna a nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. IV. ÚS 164/03, IV. ÚS 121/04, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 380/08, I. ÚS 158/2010).

22. Ústavný súd sa stotožňuje s názorom sťažovateľky, že podľa aktuálnej právnej úpravy (§ 183 a § 184 CSP) je možné pojednávanie odročiť len z dôležitých dôvodov a na konkrétny termín, a preto odročovanie pojednávania na neurčito je prakticky vylúčené. Okresný súd ale pojednávania nariadené na 19. máj 2022 a 6. marec 2023 odročil na neurčito. V tejto súvislosti ale ústavný súd dodáva, že okresný súd určil expresne ďalšie termíny pojednávania vo veci sťažovateľky.

23. Ústavný súd teda konštatuje, že celková dĺžka napadnutého konania bola ovplyvnená nečinnosťou okresného súdu (približne 11 mesiacov) a tiež jeho neefektívnou činnosťou. Okresný súd teda vo veci sťažovateľky nezvolil procesný postup smerujúci k rýchlemu skončeniu napadnutého konania. Na základe už uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

24. Od 1. júna 2023 vstúpili do účinnosti viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Podľa § 18m ods. 1 a ods. 2 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona

č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov Okresný súd Košice I sa od 1. júna 2023 označuje ako Mestský súd Košice. Výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane správy majetku štátu, práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných právnych vzťahov a práv a povinností z osobitných vzťahov sudcov a prísediacich z radov občanov k štátu prechádzajú od 1. júna 2023 z Okresného súdu Košice II a Okresného súdu Košice-okolie na Mestský súd Košice.

25. Vzhľadom na na uvedené, ako aj na skutočnosť, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd prikázal Mestskému súdu Košice (ďalej len „mestský súd“), aby v ňom konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu).

## **VI.**

### **Finančné zadosťučinenie**

26. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

27. Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení jeho výšky ústavný súd musí zohľadniť konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä dĺžku daného sporu, povahu a rozsah práv sťažovateľky, ktoré boli porušené, predmet konania a jeho význam pre sťažovateľku. V neposlednom rade prihliadol aj na skutočnosti uvedené v bodoch 15, 16 a 18.

28. Na základe komplexného posúdenia spomínaných kritérií dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia 3 000 eur podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku nálezu). Ústavný súd zároveň nevyhovel časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka žiadala priznať finančné zadosťučinenie nad priznanú sumu (bod 5 výroku nálezu).

## **VII.**

### **Trovy konania**

29. Pri výpočte trov právneho konania ústavný súd vychádzal z ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

30. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2023 zodpovedá sume 208,67 eur (§ 11 ods. 3 vyhlášky). Sadzba za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý priznaný úkon právnej služby vykonaný v roku 2023 je v sume 12,52 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky).

31. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania 442,38 eur za 2 úkony právnej pomoci vykonané v roku 2023, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia

vrátane prvej porady s klientom [§ 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky], podanie ústavnej sťažnosti [§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky] a dvakrát paušálnu náhradu hotových výdavkov v roku 2023. Ústavný súd nepriznal sťažovateľke odmenu a režijný paušál za repliku k vyjadreniu okresného súdu k ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka v nej neuviedla nové skutočnosti, ktoré by mali vplyv na rozhodnutie ústavného súdu vo veci samej (bod 5 výroku nálezu).

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 13. júla 2023**

**Robert Šorl**  
**predseda senátu**